

Specialrapport: Dodd-Frank Dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale Bail-in-system

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Download (PDF, Unknown)

Af Leandra Bernstein, LaRouchePAC

INDHOLD:

Indledning

Angloamerikansk afvikling

* Kreditorer uden sikkerhed

Den internationale ramme er på plads

* I første række

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Noter

Links

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Indledning

Der foregår stadig høringer i Repræsentanternes Hus og Senatet for at undersøge, hvad det egentlig var for en lov, der blev vedtaget med »Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov« (Dodd/Frank-loven) i 2010, selv, mens man stadig skriver på reglerne for lovens gennemførelse. Ifølge kilder fra LaRouchePAC og EIR på Capitol Hill er der ringe eller ingen erkendelse af den vigtigste kendsgerning i Dodd/Frank-loven. Nemlig, at lovens Kapitel II, i forbindelse med oprettelsen af en Lovformelig Likvidationsmyndighed, udstyrer FDIC (Den Statslige Indskudsgarantifond) med myndighed til at foretage en bail-in-procedure i europæisk stil. Formålsparagraffen til Dodd/Frank-loven påberåber sig »at beskytte den amerikanske skatteyder ved at gøre en ende på bail-outs« (redningspakker). Dette sker imidlertid ved hjælp af en såkaldt bail-in, et

afgørende træk ved den internationalt etablerede ordning, der kaldes bankafvikling på tværs af landegrænser.

Den simpleste forklaring på bail-in er, at det er den omvendte politik af det, man gjorde generelt under Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933. Under bail-in overlever banken, det gør indskyderne ikke. Som det forklares i en IMF-undersøgelse af denne politik fra april 2012: »Hensigten med den lovformelige bail-in-myndighed er en hurtig anskaffelse af ny kapital og en omstrukturering af den kriseramte institution«.1 Hvor det drejer sig om at opløse en kriseramt, globalt aktiv, systemisk betydningsfuld, finansiel institution (G-SIFI), vil bankkreditorer, især dem hvis aktiver overstiger FDIC's garanterede beløb, blive underkastet ekspropriation. Dette er ikke en normal bankerot. Konti og aktiver inddrages og/eller konverteres til aktier af afviklingsmyndigheden. Institutionen bliver forhindret i at gå bankerot. Værdien af værdipapirer bliver ikke nedskrevet gennem salg på det fri marked. Og dette gøres for at garantere finansinstitutionens fortsatte funktion og finanssystemets »stabilitet«.

Idet den primært bruger bail-in-ordningens administratorers lovtekster, kontrakter og sprog, tilvejebringer denne rapport den dokumentation, der viser, at USA underkastes et internationalt syndikats overlagte plan om oprettelse af love og traktater, der både er i modstrid med USA's interesser og Den amerikanske Forfatnings ånd og lov. Dodd/Frank-loven, som den i øjeblikket står skrevet, har ingen klare forholdsregler til forebyggelse af den generelle effekt, som de økonomiske massetab vil have på målgruppen, de amerikanske borgere. Sådanne tab over hele spektret af økonomisk aktivitet ville uvægerligt føre til en brat stigning i nationens dødsrate som en direkte konsekvens af vedtagelsen af denne lov. Hvis denne lov ikke annulleres, vil resultatet af dens vedtagelse blive en masseødelæggelse af amerikanske borgere gennem økonomien. Den kendsgerning, at dette ikke er blevet åbent forklaret,

undtagen i den følgende rapport, er ikke en styrkelse af deres argumenter, som undlader at annullere denne lov.

Før denne lov tages i brug som følge af en ud af mangfoldige finanskriser, der blot venter på at komme, må Dodd/Frank-loven tilsidesættes gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven. Dodd/Frank-loven må omgående annulleres ved at blive tilbagekaldt og ved den samtidige vedtagelse af Glass/Steagall-loven i form af udkast til lovforslag i Senatet 985 og i Repræsentanternes Hus 129.

Angloamerikansk resolution

Den vedtagne Dodd/Frank-lov fyldte 848 sider og indeholdt 383.013 ord. Ifølge det finansielle advokatfirma Davis Polk er der pr. juli 2012 tilføjet yderligere 8.843 sider med regler, hvilket kun repræsenterer 30 % af de regler, der skal skrives. Lovens endelige længde vurderes at ville fylde 30.000 sider.² Det kan tilføjes, at de seks største banker i USA brugte 29,4 mio. dollar på lobbyvirksomhed i Kongressen i 2010, hvor de oversvømmede Capitol Hill med ca. 3.000 lobbyister – i forholdet 5 lobbyister til 1 kongresmedlem.³ Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov er i øjeblikket den længste lov, der nogen sinde er blevet vedtaget af den amerikanske regering.⁴ Det argument er blevet fremført, at selve lovens længde havde til hensigt at intimidere kongresmedlemmerne. Der har været ytringer fremme i offentligheden om, at kun ganske få kongresmedlemmer i det hele taget har læst lovforslaget, men blev kujoneret til at stemme for det udelukkende på basis af partiloyalitet under den første embedsperiode af en præsident Obama, der opretholdt partidisciplinen med et hvilket som helst middel, som han rådede over.⁵ Ved første afstemning i Huset stemte ikke en eneste republikaner for lovforslaget. Ved den endelige afstemning med stemmerne 237-192, sluttede 3 republikanere sig til ja-holdet, og der var kun 19 demokrater, der stemte imod.

Ved den endelige afstemning i Senatet sluttede 3 republikanere og de to uafhængige sig til 55 demokrater for at vedtage lovforslaget, som præsident Obama dernæst den 21. juli, 2010 underskrev, hvorefter loven var gyldig.

Der er blevet afsløret mere om Dodd/Frank-lovens implikationer, men først efter dens vedtagelse. Der har været en utilstrækkelig respons fra medlemmer af den amerikanske regering, som formodentlig stemte for loven eller undlod at nedstemme den. Selv efter, at man har været vidne til nedfaldet efter den europæiske krise, der er dukket op igen, er meget lidt blevet gjort. Til Kongressens rus-medlemmer er der tillige en ny bølge af finansielle interesser, der sænker sig over Capitol Hill for at udse sig de bedste kandidater til at modtage kampagnebidrag, alt eftersom veteranmedlemmerne bøjer sig og vedtager love, der i bogstavelig forstand er skrevet af de finansielle institutioner.⁶

Kongressens korrupsionspraksis er imidlertid lige så gammel som institutionen selv. Men det, der blev gjort, og som nu kan vedtages som lov under de nye myndigheder, som oprettes under Dodd/Frank-lovens Kapitel II, er i en klasse for sig.

Den 10. december, 2012 blev et fælles strategidokument udarbejdet af Bank of England (BOE) og Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC, Den Statslige Indskudsgarantifond), med titlen Afviklingen af globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner.⁷ Dokumentet sammenligner den ordning for afvikling, der etableres i Kapitel II's Orderly Liquidation Authority, OLA (Lovformelig Likvidationsmyndighed), med Prudent Regulation Authority, PRA (Myndighed til klog og forstandig regulering), en lignende myndighed til afvikling i Storbritannien. Systemet i Storbritannien blev etableret den 1. april, 2013 i kølvandet på nedlæggelsen af Financial Services Authority. Med start i juni måned vil direktør for Bank of Canada og tidligere chef for Financial Stability Board, Mark Carney, føre opsyn med PRA, når han bliver chef for Bank of England.⁸

I ledelsens sammenfatning af den fælles rapport forklares det:

»Den finanskrisen, der begyndte i 2007, har gjort det klart, at det er vigtigt med en lovformelig afviklingsproces for globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (G-SIFI'er). ... Disse strategier er blevet udtænkt til at muliggøre afviklingen af store og komplekse firmaer på tværs af landegrænserne, uden at den finansielle stabilitet trues, og uden risiko for de offentlige midler... «

I USA er strategien blevet udviklet i sammenhæng med de magtbeføjelser, som gives af Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov af 2010. En sådan strategi ville anbringe en enkelt konkursbestyrer som øverste myndighed i et holdingselskab, overdrage tabene til holdingselskabets aktionærer og kreditorer uden sikkerhed og overføre sunde, fungerende bidrag til en ny, solvent enhed eller enheder.⁹

Forud for sin afvikling har en finansiell enhed ret til at indgive en begæring til USA's Distriktsdomstol i Columbia, hvis man mener, at beslutningen om at skride til afvikling er fejlagtig eller tilfældig. Men under rettergangen tages en sådan beslutning »på et strengt fortroligt grundlag og uden nogen forudgående offentlig afsløring... « Det vil sige, at intet afsløres til de kreditorer, der ikke er sikrede, eller til andre berørte parter. Ifølge denne lov kan for tidlig eller »uforsvarlig« afsløring resultere i bøder på op til 250.000 dollar og fængsel i op til 5 år, eller begge dele. (Kapitel II, sektion 202, 1, A,) Hvis en kreditor desuden gør indsigelse mod afvikling, har han en begrænset tidsfrist til at indgive en begæring om oprejsning. Hvis f. eks. en delstatsregering, som har investeret sine offentlige ansattes pensionsmidler i den kriserammede institution, gør indsigelse mod vilkårene eller udløsningen af en afviklingsprocedure og ønsker at undtage sine midler fra at være en del af institutionens bail-in, så har den 24 timer til at indgive en begæring til domstolene. I juni 2012 blev der til USA's Distriktsdomstol i Columbia-distriktet indgivet et officielt

sagsanlæg, som rejste tvivl om Dodd/Frank-lovens forfatningsgyldighed på flere punkter, inklusive den manglende mulighed for at føre en behørig retssag.¹⁰

Uddrag af Introduktionen, Lovmæssige rammer for strategiens gennemførelse:

Dodd/Frank-lovens Kapitel I forudsætter, at hver af G-SIFI'erne, til FDIC og Federal Reserve, periodisk overgiver en plan for afvikling, der skal omhandle selskabets plan for sin hurtige og lovformelige afvikling under USA's Regler for Konkurs ...¹¹

Dodd/Frank-lovens Kapitel II giver FDIC nye magtbeføjelser til at opløse SIFI'er gennem oprettelsen af den Lovformelige Likvidationsmyndighed (OLA). Under OLA kan FDIC udnævnes til konkursbestyrer af ethvert amerikansk finansselskab, der lever op til specifikke kriterier, inklusive at være i mora eller være i fare for at komme i mora, og hvis afvikling under USA's Regler for Konkurs (eller en anden relevant insolvensproces) sandsynligvis ville skabe systemisk ustabilitet.¹²

Kapitel II forudsætter, at de tab, som et finansielt selskab, der er placeret under konkursbehandling, lider, ikke bæres af skatteyderne, men af indehaverne af almindelige aktier og præferenceaktier, indehavere af gæld og andre kreditorer uden sikkerhed, og at den ledelse, der er ansvarlig for finansselskabets tilstand, udskiftes. Når FDIC først er udnævnt til konkursbestyrer for et konkursramt finansselskab, vil den blive påbudt at gennemføre en afvikling af selskabet på en sådan måde, at risikoen for den finansielle stabilitet nedsættes og moralske farer minimeres. Omkostninger, der bæres af USA's myndigheder i forbindelse med institutionens afvikling, og som ikke betales ud af udbyttet af afviklingen, vil blive opkrævet fra erhvervslivet.

Ovenstående erklæring forudsætter, at omkostningerne i forbindelse med afviklingen vil blive dækket af de kreditorer,

der er fastsat til at bære tabene, såvel som af en Lovformelig Likvidationsfond, der skal bære de administrative omkostninger i forbindelse med afvikling. Yderligere foreslås det, at de kreditorer, hvis fordringer ikke likvideres, konverteres til at blive aktieindehavere, og at gælden bliver til aktiekapital, der holder værdien af den opløste institution oppe. Det, der normalt sker ved en bankerot, udmåling af kreditorernes fordringer efter en prioritering, forekommer ikke. Eller snarere, likvideringen af firmaet forekommer ikke; det holdes i funktion og er på denne måde blevet indløst (bailed-in) af sine kreditorer.

En afgørende afklaring af, hvad en bankkreditor er, blev foretaget i en undersøgelse af BOE-FDIC-dokumentet af formanden for Public Banking Institute, Ellen Brown, den 28. marts, 2013. I sin forklaring om, hvorfor bail-in-konfiskeringen af 40 % af indskud uden sikkerhed i Cypern ikke var et engangsforetagende, kommer hun med følgende afklaring:

»Selv om kun få indskydere er klar over det, så er bankerne de legale ejere af indskyderens midler, så snart de indsættes i banken. Vore penge bliver til bankens penge, og vi bliver til kreditorer uden sikkerhed, der er indehavere af gældsbreve eller vekslers. ... Under FDIC-BOE-planen konverteres vore gældsbreve til »stamaktier i banken« ... Med lidt held kan vi måske sælge aktierne til en anden, men hvornår og til hvilken pris?«¹³

Som det vil fremgå af det følgende afsnit, så kan enhver form for kreditor med penge i banken, fra 1 dollar til 250.000 dollar og alt derover, konverteres fra at være en indskyder, der har direkte adgang til sin konto, og til at være en aktieindehaver. Ligesom med udløsningen af OLA, så kan dette helt bogstaveligt ske natten over. For at genvinde værdien af det, der tidligere formodedes at være indskyderens kontosaldo, må aktierne sælges. For eksempel: en tidligere indskyder med en bankkontosaldo på 250.000 dollar, som nu ejer det samme beløb i bankaktier, er ejer af dette beløb i aktier i en bank,

der netop har undergået en større omstrukturering på tværs af landegrænser, udført af regeringen, fordi banken var overhængende kriseram. Konkursbestyreren, FDIC, afgør, hvilke værdier i banken, der skal opretholdes i den »finansielle stabilitets« interesse, og dette inkluderer utvivlsomt finansielle derivater og andre gældsinstrumenter, som, hvis de blev solgt under en lovformelig likvidationsproces, ville udløse panik. Det indlysende spørgsmål er så: Hvor meget kan indskyderen sælge sine aktier for?

Kreditorer uden sikkerhed

I henhold til Den internationale Valutafonds rapport af 24. april, 2012,¹⁴ er konvertering af bankgæld til aktier et væsentligt bail-in-element, som er inkluderet i Dodd/Frank-loven. »Bidrag til ny kapital vil komme fra konvertering af gæld og/eller udstedelse af nye stamaktier, med eliminering eller betydelig udtynding af før-bail-in-aktionærerne. ... Det kan blive nødvendigt at tage visse forholdsregler for at reducere risikoen for en 'dødsspiral' i aktieprisen.« I Dodd/Frank-lovens sprog vil dette »sikre, at kreditorer uden garanti bærer tab.«

Denne konvertering af indskud til stamaktier har allerede været igennem et testforløb i form af de betingelser, under hvilke reorganiseringen af det konkursramte Bankia og fire andre spanske banker tidligere på året foregik. Betingelserne i et Memorandum om aftale mellem Trojkaen (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond) og Spanien fra juli 2012 resulterede i, at over 1 million små indskydere blev aktionærer i Bankia, da man solgte dem »preferentes« (præferenceaktier) som erstatning for deres indskud. I kølvandet på konverteringen blev disse preferentes først nedskrevet med 30-70 %. Kort tid efter blev de konverteret til almindelige aktier, oprindeligt værdisat til 2 euro pr. aktie, som så yderligere blev devalueret til 0,1 euro

pr. aktie efter omstruktureringen af Bankia i marts måned.¹⁵

Den sandsynlige nedskrivning af aktiver erklæres åbent i den fælles BOE-FDIC-rapport og indrømmes i øvrigt beredvilligt. I kølvandet på udløsningen af Dodd-Franks Kapitel II-myndighed og FDIC's overtagelse af konkursbehandlerstatus i toppen af et GSIFI-formynderholdingselskab, vil aktiver blive overført til at udgøre ny kapital i formynderselskabet, i deres oprindelige eller andre former, og nedskrevet.

For at skaffe kapital til den nye, virksomme enhed ... – en eller flere nye, private enheder ... – regner FDIC med, at man bliver nødt til at anvende underordnet gæld eller endda overordnede gældsfordringer, der ikke er sikrede, som umiddelbar kilde til kapital. De oprindelige kreditorer kan således forvente, at deres fordringer vil blive nedskrevet for at reflektere tab i formynderselskabets konkursbehandling, som aktionærerne ikke kan dække...

Dette er ikke blot at barbære obligationsejere, kreditorer og andre, men en garanti for, at de, der har investeret i institutionen og har penge stående i indskudsafdelingen (i betydningen indskydere), vil blive gjort ansvarlige for, at institutionen fortsat kan være virksom. Indskydere, såvel som kreditorer, bliver finansielt ansvarlige for at holde institutionen åben og virksom, i stedet for at lade den gå konkurs, som tilfældet ville være for en ikke-GSIFI-institution. På denne måde forudsættes det, at afdelingerne for henholdsvis indskud og investeringer i lige grad bliver mål for bail-in. Økonomen Nouriel Roubini skriver i en online-briefing, Bankafviklingsordninger: Under den eksisterende lovgivning har FDIC magtbeføjelse til at påtvinge de kreditorer, der ikke er sikrede, tab, i processen med at afvikle bankerotte banker. For eksempel afviklede FDIC Washington Mutual under least-cost-(mindste tabs)-afviklingsmetoden i 2008 og påtvang kreditorer uden sikkerhed og kreditorer uden for garantiordningen (indskud over 100.000 dollar) alvorlige tab. Den Lovformelige Likvidationsmyndighed

(OLA), som er oprettet under Dodd/Frank-loven, udvider yderligere FDIC's afviklingsmyndighed. Ud fra visse kriterier har FDIC nu også beføjelse til at håndplukke, hvilke aktiver og passiver (forpligtelser), der skal overføres til tredjepart, og til at behandle kreditorer i en ligestillet position forskelligt, dvs.: favorisere kortfristede kreditorer frem for langfristede kreditorer, eller favorisere virksomme kreditorer frem for långivere og obligationsindehavere.¹⁶

Den internationale ramme er på plads

Den vigtigste problematik, som udarbejdelsen og vedtagelsen af Dodd/Frank-loven behandler, var afvikling på tværs af landegrænser af de såkaldte globale, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (også kaldet GSIB'er eller globale, systemisk betydningsfulde banker i udlandet). Dette nødvendiggør selvfølgelig samarbejde med andre nationer. Særlige forholdsregler i Dodd-Frank bemyndiger udtrykkeligt dette samarbejde med udenlandske myndigheder til at foretage afviklingen af de institutioner, hvis sammenbrud er en trussel mod den finansielle stabilitet. Som det fastsættes i Kapitel II, sektion 210, N, skal FDIC i sin egenskab af konkursbehandler af en sådan kriserammet institution » i videst muligt omfang samarbejde med de behørig, udenlandske, finansielle myndigheder i forbindelse med den lovformelige likvidation af ethvert relevant, finansielt selskab, som har aktiver eller aktiviteter i et andet land end USA.«

I en tale i Chicago den 9. juni, 2012, gik formanden for FDIC, Martin Gruenberg, mere i detaljer omkring de strategier, der gælder for aktiviteter på tværs af landegrænser, og for hvilke Dodd-Frank opstiller regler. Han erklærede, at siden vedtagelsen af Dodd-Frank har FDIC handlet i overensstemmelse med sin nye status som afviklingsmyndighed, inklusive en stadig større koordinering af afviklinger på tværs af

landegrænser med udenlandske myndigheder, især i Storbritannien, hvor »amerikanske SIFI'ers aktiviteter er koncentreret.«

Som jeg før nævnte, så vil den type selskaber, som det er nødvendigt at afvikle, sandsynligvis have betydelige, internationale aktiviteter. Dette skaber en række udfordringer ... FDIC har deltaget i Kommissionen for Finansiell Stabilitets arbejde gennem sit medlemskab af Styringsgruppen for Afviklinger, som udarbejdede Hovedtræk ved et Effektivt System til Afvikling af Finansielle Institutioner. Vi har også deltaget i Gruppen til Håndtering af Kriser på Tværs af Landegrænser og et antal tekniske værksteder, samt har haft det ene af et dobbelt formandskab i Baselkommissionens Gruppe for Bankafviklinger på Tværs af Landegrænser, siden dennes start i 2007...

Vi lavede et forsøg med et varmekort over koncentrationer, der viste, at amerikanske SIFI-aktiviteter er koncentreret i et relativt lille antal retskredse, og i Storbritannien i særdeleshed. I samarbejde med myndighederne i Storbritannien har vi gjort betydelige fremskridt i forståelsen af, hvordan eventuelle amerikanske afviklingsstrukturer ville blive behandlet under de eksisterende, juridiske og politiske rammer i Storbritannien. Vi har foretaget dybtgående undersøgelser af de potentielle hindringer for effektive afviklinger, og samarbejder om udforskningen af metoder til at opløse dem.”¹⁷

Det er korrekt at sige, at den første inkarnation af en seriøs ordning for afvikling på tværs af landegrænser etableredes på G20-topmødet i London i april 2009, det første topmøde med deltagelse af daværende nyvalgte præsident Barack Obama. På det tidspunkt dukkede Kommissionen for Finansiell Stabilitet (Financial Stability Board, FSB) op som en enhed »med udvidet mandat til promovning af finansiell stabilitet.« Kommissionen består i øjeblikket af alle G20-medlemslandenes centrale, finansielle institutioner, en håndfuld andre nationer, internationale organisationer og internationale,

standardsættende, finansielle institutioner.18

I oktober, 2011, offentliggjorde Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) et dokument, der reflekterede aftalen mellem institutionerne i FSB om effektueringen af afvikling af finansielle institutioner på tværs af landegrænser. I dette dokument kan man læse den indgående diskussion om etableringen af afviklingsmyndigheder på tværs af landegrænser inden for hver af de deltagende nationers lovgivninger. I begyndelsen af rapporten anbefales det:

Med det formål at fremme den koordinerede afvikling af selskaber, der er aktive i mange lande, bør de enkelte retskredse søge at samordne deres ordninger til afvikling gennem de lovgivningsmæssige ændringer, der er nødvendige for at inkorporere de instrumenter og magtbeføjelser, som er afstukket i disse Hovedtræk etc., i deres nationale ordninger.

Rapporten fortsætter med at opremse de forudsætninger, der er nødvendige for en national, juridisk gyldig og aktiv myndighed til at udføre afviklingen af »enhver finansiell institution, hvis konkurs kunne få afgørende systemisk betydning.« Lighederne i det sprog, der er anvendt i Dodd-Frank og FSB-rapporten taget i betragtning, ville det være et dristigt, men lønsomt, foretagende at analysere, om det er tilfældet, at alle forudsætningerne i FSB-rapporten også udtrykkeligt er indeholdt i den amerikanske lovgivning fra 2010 (Dodd-Frank).

Det, der er af den største betydning i FSB's Hovedtræk, er den strenge understregning af koordineringen af bail-in-ordningerne over og på tværs af de nationale grænser. Rapporten reflekterer en seriøs forpligtelse til at etablere virksomme myndigheder i hver af de retskredse, hvor et formynder-holdingselskab eller dets datterselskaber er hjemmehørende.

Følgende er et citat fra Sektion 7, Juridiske rammebetingelser for samarbejde på tværs af landegrænser:

7.1 En afviklingsmyndigheds lovformelige mandat bør give magtbeføjelser og kraftigt opmuntre myndigheden til, hvor det er muligt, at opnå en løsning i samarbejde med udenlandske myndigheder til afvikling.

7.2 Retskredsens lovgivning og regler bør ikke indeholde forholdsregler, der automatisk udløser handlinger i denne retskreds som følge af officiel intervention eller indledningen af afviklings- eller konkurssager i en anden retskreds, idet man forbeholder sig ret til skønsmæssig national handling, nødvendig for at opnå national stabilitet, i manglen på effektivt, internationalt samarbejde og udveksling af information. Hvis en afviklingsmyndighed griber til skønsmæssig, national handling, bør den tage indvirkningen på den finansielle stabilitet i andre retskredse i betragtning.

7.3 Afviklingsmyndigheden bør have beføjelser til afvikling af lokalafdelinger af udenlandske selskaber og kapaciteten til at anvende sine magtbeføjelser til at støtte en afvikling, der foretages af en udenlandsk, national myndighed (f. eks. ved at beordre en overførsel af værdier i dens egen retskreds til en broinstitution, etableret af den udenlandske, nationale myndighed), eller, i exceptionelle tilfælde, tage forholdsregler på eget initiativ der, hvor den nationale retskreds ikke griber til handling eller handler på en måde, der ikke i tilstrækkelig grad tager behovet for at bevare den lokale retskreds' finansielle stabilitet i betragtning. I tilfælde, hvor en afviklingsmyndighed, der optræder som værtsmyndighed, griber til skønsmæssig, national handling, bør den forudgående give besked herom og konsultere den udenlandske, nationale myndighed.

Som det fastsættes i 7.3 er det helt igennem tænkeligt, at en afvikling udløses af et udenlandsk bankholdingselskab, som vil gøre det nødvendigt, at udførelsen af de forskellige trin i afviklingsprocessen, inklusiv bail-in, finder sted i den pågældende banks værtsnation. For USA's vedkommende, hvis f.

eks. en afviklingsproces blev udløst af en stor, britisk bank, som HSBC, Barclays, eller en europæisk bank, som Deutsche Bank, UBS osv., så ville USA, på basis af FSB-aftalerne, være forpligtet til at deltage i en afvikling.¹⁹ Under forholdsreglerne i Dodd/Frank-loven er myndighederne til udførelse af afvikling de facto allerede etableret ved lov. Stats- og regeringsoverhoveder i Gruppen af Tyve (G20) indgik aftale om denne koordinerede ordning, idet man udarbejdede Charteret for Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) i april 2009, som reflekterede den interesse, som denne institution havde i »på internationalt niveau at koordinere nationale, finansielle institutioners og internationale, standardsættende institutioners (SSBs) arbejde, med det formål at udvikle og fremme gennemførelsen af en lovgivningsmæssig, tilsynsførende og anden politik i den finansielle sektor.²⁰

I første række

Adskillige dokumenter er blevet skrevet, der sammenlignede Dodd/Frank-lovens Lovformelige Afviklingsmyndighed og de almindelige regler for konkursbehandling under USA's lov. Det, der er værd at bemærke i disse sammenligninger, er, hvem det er, der prioriteres i afviklingen, og på hvilken baggrund, dette afgøres.

Cornell-universitetets Juridiske Informationsinstitut skriver, at Kapitel II »har til hensigt at sikre, at udbetalingen til fordringshaverne udgør mindst det samme, som de ville have fået under en konkursbehandling.« Selvom dette lyder upartisk, så er det problem, der fremkommer af denne erklæring, at likvidation under en afviklingsproces foretages skønsomt af konkursbehandleren, FDIC, på baggrund af det, der efter dennes mening er af størst betydning for den finansielle stabilitet. Under Kapitel II, Sektion 9 E, står der, at FDIC »i videst muligt omfang skal udføre sit hverv på en sådan måde, at – ... (iii) potentielt alvorlige, uheldige

biindvirkninger på finanssystemet nedsættes.«

Det nuværende finanssystem, og i særdeleshed GSIFI'erne, har meget stor indflydelse, er voldsomt underfinansieret, og beror på en type aktiver i form af kontrakter vedr. værdipapirer, underordnede gældsforpligtelser, derivater og andre gældsinstrumenter, for at bevare skindet af solvens. En usikkerhed omkring værdien af en af kategorierne af sådanne aktiver, der udløses af en fremtrædende iøjnefaldende begivenhed som f. eks. annonceringen af en bankafvikling, ville skabe en generel devaluering blandt alle indehavere af sådanne aktiver og således garantere »en uheldig indvirkning på finanssystemet«. At forhindre en sådan indvirkning udgør den »lovformelige likvidation.«

Som det fastslås i IMF-rapporten, From Bail-out to Bail-in (Fra bail-out til bail-in), kan likvidation uden lovmæssig kontrol skabe risici for den generelle finansielle stabilitet:

i. Gennem direkte risici for modparten, når den konkursramte institution ikke kan honorere sine finansielle forpligtelser.

ii. Gennem risiko for likvidation og effekten af brandudsalg på værdipapirmarkedene, når den kriseramte institution tvinges til at sælge sine aktiver for at skaffe likviditet, hvilket yderligere trykker priserne ned (og således øger kravet om en større »margin«, dvs. efterbetalingsforpligtelse).

iii. Gennem smitterisici, når den panik, der er forårsaget af den ene institutions konkurs, spredes til andre finansinstitutioner.²¹

Igen, hvis man effektivt skal undgå disse tre risici, er man nødt til at beskytte institutionens aktiver, uanset deres legitimitet eller faktiske markedsværdi, gennem en bail-in-redning. Deres værdi må bevares, antagelig i det finansielle brosel, for at sikre, at lignende aktiver i andre institutioner ikke udsættes for den »smittevirkning«, som man

så ved Lehman Brothers-krakket i 2008 og i tiden derefter.

Under Konkursreformloven fra 2005 gives tillige prioritetsstatus til parter, der har sikrede derivater, i tilfælde af konkurs.²² Dette har stor betydning for GSIFI'erne, eftersom det er en kendsgerning, at størstedelen af verdens derivativer er koncentreret i disse institutioner. Ifølge ofte citerede vurderinger var den nominelle værdi af verdens derivativer i 2010 1.200 tusind milliarder dollar, ca. 20 gange verdens BNP. På grund af derivatmarkedets ugenomsigtighed er det praktisk talt umuligt at fremskaffe nøjagtige tal. Banken for Internationale Betalingsudligninger sætter imidlertid den globale derivathandel uden for børserne (OTC-handel) – derivater, der på en eller anden måde er registreret – til 632 milliarder dollar i december 2012.²³

Hvis det er tilfældet, som det antydes af Institutet for Juridisk Information, at udbetalinger til fordringshavere ville svare til det, som de ville få under almindelig konkursbehandling, så ville, på trods af den betalingsprioritering, der er angivet i Dodd/Frank-loven, modparter med sikrede derivater være de første til at få deres penge tilbage, fulgt af de fordringshavere, hvis fordringer, ifald de blev værdiløse, ville skabe et ukontrolleret, kædereaktionslignende sammenbrud.

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Vi har nu klart og tydeligt fremlagt sagen og anvendt fakta, som praktisk talt intet medlem af regeringen anså for at være så presserende og eller overbevisende nok til, at de tog det med i betragtning, da de lavede en national lov. Vores fremstilling er nu tilgængelig for amerikanske lovgivere og regeringsmedlemmer internationalt. Selve denne rapport distribueres til disse personer i dagene efter dens udgivelse og er også tilgængelig for den almindelige offentlighed.

Det, der har været et gennemgående, implicit punkt i denne dokumentation, må nu siges ganske udtrykkeligt. Konsekvenserne af at gennemtvinge Dodd/Frank-lovens forholdsregler, eller aftalerne under Charteret for Det finansielle Stabilitetsråd som ovenfor beskrevet, er ensbetydende med en krænkelse af De forenede, amerikanske Staters ånd og lov. De omtalte forholdsregler i loven og de internationale aftaler er udarbejdet på en måde, der sætter den »finansielle stabilitets«-s interesser over USA's befolknings og deres regerings interesser. Selve definitionen af finansiell stabilitet er blevet udlagt af dem, hvis nuværende og fremtidige magtpositioner er beroende på denne definition. Det, som denne lovgivning fastlægger, vil tillige resultere i ødelæggelse af massevis af USA's borgere gennem økonomiske afsavn, inddrivelse og konfiskering af pengemidler på en sådan måde, at det vil efterlade de tiltænkte ofre for denne lov i en desperat situation, der grænser til deres undergang. I de ovenfor omtalte tekster findes der intet bevis for, at det modsatte skulle være tilfældet.

Grundlæggelsen af Amerikas Forenede Stater som en fri og suveræn nation skete på grundlag af naturretten. Grundlaget for nationens grundlov er spørgsmålet om ret. Nationens ret til at regere sig selv, og regere på en måde, der håndhæver hver borgers ret til sit eget liv, denne lovens mest fundamentale værdi.

Indsættelsen af en lovformelig likvidationsmyndighed (OLA) på niveau med et GSIFI's-holdingselskabs niveau i tilfælde af en krise, som det står skrevet og er hensigten i Dodd/Frank-loven, vil berøve USA's borgere disse rettigheder, som de er garanterede under national lov, i særdeleshed deres ret til livet. De vil blive berøvet retten til at henvende sig til deres regering, de vil blive berøvet materielt, og som et resultat heraf er det ubestrideligt, at mange vil blive berøvet deres liv – det være sig som følge af vold, fattigdom, sult, ekstrem nød eller selvmord. Men efter eksproprieringen

af nationens materielle rigdom vil det førømtalte, finansielle syndikat imidlertid have finansiell stabilitet.

Noter:

1. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al., »From Bail-out to Bail-in: Mandatory Debt Restructuring of Systemic Financial Institutions,« (Fra bail-out til bail-in: Tvungen omstrukturering af de systemiske finansinstitutioners gæld)IMF intern diskussionsmemo: April 24, 2012.

2. ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774 [link 1, for alle linkerne se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873]

3. Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [link 2]

4. [Opencongres.org/bill/111-h4173/text](http://opencongres.org/bill/111-h4173/text) [link 3]

5. Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

6. »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

7. Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

8. Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af

magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

9. Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

10. Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [link 4]

11. Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

12. Kapitel II, sektion 203, a.

13. Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

14. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

15. Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Instituttets hjemmeside:

wwwschillerinstitut.dk/drupal/hyperinflation) [[link 5]

16. Roubini.com/briefings/175500.php [[link 6]

17. Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) Tale på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9. juni, 2012.

18. Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene, Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

19. Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for opløsning afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

20. Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

21. Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

22. Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [link 8] og larouchepub.com [link 9] om den prioriterede status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.« webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

23. BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

24. Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge: (1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links: Se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873

[2] ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774[1]

[3] Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [2]

[4] Opencongres.org/bill/111-h4173/text [3]

[5] Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

[6] »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

[7] Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

[8] Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

[9] Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

[10] Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [4]

[11] Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

[12] Kapitel II, sektion 203, a.

[13] Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

[14] Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

[15] Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Instituttets hjemmeside, tekst) [5]

[16] Roubini.com/briefings/175500.php [6]

[17] Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9. juni, 2012.

[18] Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene, Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

[19] Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

[20] Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

[21] Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

[22] Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [8] og larouchepub.com [9] om den prioriterede

status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.«
webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

[23] BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

[24] Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge: (1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links:

[1]

<http://www.ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-pages-its-less-one-third-finished-726774>

[2] <http://robertreich.org/post/7843866058>

[3] <http://www.opencongress.org/bill/111-h4173/text>

[4] <http://cei.org/doddfrank>

[5] <http://larouhepac.com/node/26013>

[6] <http://www.roubini.com/briefings/175500.php>

[7] <http://www.financialstabilityboard.org>

[8] <http://larouhepac.com/larouhepac.com>

[9] <http://larouhepac.com/larouhepub.com>